

РЕШЕНИЕ

№ 4225

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3720** по описа за **2022** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] с ЕИК[ЕИК], предявена чрез адв. М. Г., против решение №878/14.03.2022г., постановено по н.а.х.д. №15648//2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО,111-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-786/19.10.2021г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000 (две хиляди) лева.

Наведени са доводи за неправилност на решението, поради постановяване му в нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Оспорва се нарушението да е извършено в условията на повторност. Твърди се, че процесното наказателно постановление не съответства на фактическата обстановка, описана в съставения акт за установяване на административно нарушение, като на дружеството е наложено наказание за нарушение, което не е било предявено по установения в ЗАНН ред, тъй като повторността при извършване на нарушението е посочена едва в наказателното постановление. Твърди се и, че неправилно е определена датата на извършване на

нарушението. Навеждат се доводи, че правната квалификация на нарушението е неправилна, тъй като се касае за претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, за която са приложими разпоредбите на чл. 496 и сл. Кодекса за застраховането. Излагат се и доводи, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН, както и че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъл на чл. 28 от ЗАНН. Претендира се да бъде отменено решението на районния съд и постановено ново, с което да бъде отменено наказателното постановление. Алтернативно, иска се наказателното постановление да бъде изменено, като се преквалифицира наложената санкция като такава по чл. 644, ал. 1, т.1 от КЗ и да се наложи санкция в размер на предвидения в закона минимум.

Пред касационната инстанция дружеството-касатор не е представявано.

Ответникът Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юр. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба, иска от съда да постанови решение, с което да остави в сила решението на СРС.

Административен съд София - град, X. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № Р-10-786/19.10.2021 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка с ал. 1, т. 2, във връзка с § 1, т. 51 от ДР на КЗ на ЗД [фирма] е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 3000 лева, за извършено нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ, извършено на дата 26.03.2021г.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 04.03.2021г. пред ЗД Б. И. АД, е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение №[ЕГН] от И. Д. във връзка с настъпило ПТП, в резултат на което са причинени увреждания на лек автомобил, собственост на същото лице. Претенцията е предявена на основание сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите с виновния водач, обективиран в застрахователна полица №BG/02/120001653213 със застрахователното дружество, касатор по делото.

По повод забавя при произнасянето по претенцията за обезщетение от страна на ЗД [фирма], на 02.07.2021г. в КФН е постъпила жалба с вх. № 91-02-787, изискано е писмено становище по случая, съответно такова е представено от касатора с писмо от дата 13 и 22.07.2021г.

Извършена е проверка на документацията по претенцията и е установено, че след 04.03.2021г. от ползвателя на застрахователните услуги не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, съгласно чл.106, ал.3 КЗ от страна на ЗД [фирма]. Също е установено при проверката, че при завеждането щетата са представени документи, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, но застрахователното дружество се е произнесло едва на 09.07.2021г. чрез изплащане на застрахователно обезщетение в размер на 867,48 лв. по банковата сметка на Д.. Направен е извод, че срокът по чл.108, ал.1 КЗ, считано от 04.03.2021г., е изтекъл на 25.03.2021г., като на 26.03.2020г. касаторът е допуснал нарушение на посочената разпоредба. Действително касаторът се е произнесъл чрез плащане едва на 09.07.2021г.

В резултат на извършената проверка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-799/15.09.2021г. за това, че не е изпълнило задължението си по чл. 108, ал. 1 от КЗ в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по щетата, а именно: до 25.03.2021г. включително, да се произнесе по застрахователната претенция. Въз основа на акта е издадено наказателното постановление № Р-10-786/19.10.2021 г., с което на ЗД [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. При определянето на санкцията, органът е приел повторност на нарушението, като се е позовал на влязлото в сила на дата 12.12.2020г. НП № Р-10-12/02.01.2020 г. за идентично нарушение на чл.108, ал.1 КЗ и наложена имуществена санкция.

Въззивният съд е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на административно производствените правила. Също е формиран извод, че застрахователят е следвало да се произнесе като определи и изплати размера на обезщетение или застрахователна сума, или мотивирано да откаже плащане най - късно на 25.03.2021 г., районният съд е приел, че е извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, изразяващо се в това, че застрахователят не се е произнесъл окончателно по предявените застрахователни претенции, като нарушението се явява извършено при условията на повторност, установено от приложените по делото доказателства – НП Р-10-12/02.01.2020г., влязло в сила на 12.12.2020 г., поради което законосъобразно е наложено наказанието по чл. 644, ал. 2 предл. 2, вр. с ал. 1, т.2 от КЗ, във връзка с §1, т.51 от ДР на КЗ за повторно извършено нарушение. Изложил е и доводи за неприложимост на нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

С оглед на това, изложените правни изводи в обжалваното решение напълно се споделят от настоящия касационен състав. При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които да обосновават отмяната му, възведени като касационни основания в жалбата по делото. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване

на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите писмени и гласни доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактичката обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл.42 и чл. 57 от ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като АУАН е съставен в тримесечен срок от установяване на нарушението и нарушителя.

Действително, в АУАН не е описано от фактическа страна нарушение, извършено при условията на повторност, което обстоятелство се установява от приетите по делото доказателства, което не съставлява процесуален пропуск и липсата на повдигнато от фактическа страна обвинение във връзка с елемента повторност, не съставлява нарушение на изискванията по чл.42.

По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение, установено с АУАН № Р-06-799/15.09.2021 г., е извършено на 26.03.2021г., поради което попада в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-12/02.01.2020 г. - влязло в сила на 12.12.2020г. и за същото по вид нарушение и на същото правно основание от действащия КЗ, извършено от касатора.

Предвид тези обстоятелства, изводите на въззивния съд за правилно приложение на санкционната норма от административно-наказващият орган се споделят от настоящия съд., а доводите за обратното в касационната жалба, настоящият касационен състав намира за неоснователни.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност.

По отношение на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108, ал.1 КЗ от дружеството ЗД [фирма], тъй като изплащането на застрахователното обезщетение е извършено на 09.07.2021 г. – извън законоустановения срок - до 25.03.2021г. включително.

Систематичното място на чл.108, ал.1 КЗ е част от Глава седма „Система на управление“ на Дял втори „Изисквания към управлението и дейността на застрахователи и презастрахователи“ на КЗ. Разпоредбата постановява, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1-3, 8-10, 13-18, раздел II, буква “А” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже. Застраховката “Гражданска отговорност“, предлагана от касатора, следва да се отнесе към посочената в приложение № 1, раздел I, буква “А”, т.10 . Тъй като не се касае за големи рискове, задължението на застрахователя по чл. 108, ал. 1 от КЗ я обхваща. Така и с оглед систематичното място на чл.108, ал. 1 КЗ, и с оглед формулировката му, предвиденият с него срок важи за произнасянето на застрахователя по предявените пред него претенции по застраховка “Гражданска отговорност”. Неоснователно е и оплакването, съдържащо се в жалбата за неправилно

прилагане на чл.108, ал.1 КЗ, доколкото приложимата правна норма била тази по чл. 496 и следващите от Кодекса за застраховането. Организацията на дейността по уреждане на застрахователни претенции е регламентирана общо в раздел 7 от Кодекса за застраховането, част от която е и чл. 108, която регламентира заключението на застрахователя, като същото може да бъде в две насоки - да определи и изплати размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащането. Член 496 регламентира задълженията на застрахователя по различна от процесната застраховка- - "Гражданска отговорност на автомобилистите" при предявена претенция. Идентично срокът по чл.108, ал.3 КЗ, се прилага по отношение на последната застраховка, но когато "не са представени всички доказателства" Такъв не е казуса по делото, доколкото застрахователят не е изискал доказателства, които не са представени, което се доказва и от произнасянето чрез плащане, но със закъснение. Следователно, фактите по делото изключват прилагането на чл.496, ал.1 КЗ.

Ето защо, дадената от органите на административно наказателното производство с АУАН и наказателното постановление правна квалификация на извършеното от ЗД [фирма] нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ е правилна.

Споделя се изводът, че законосъобразно административно-наказващият орган е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 108, ал. 1 от КЗ при установена повторност на извършеното нарушение едва с наказателното постановление не съставлява съществено процесуално нарушение. Също изводът на СРС, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН, е правилен. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на застрахованите лица. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Видно от приложеното по делото пред районния съд наказателно постановление, касаторът е повторно санкциониран за същото по вид административно нарушение – на чл.108, ал.1 КЗ с влязло в сила НП, което сочи на трайно установена незаконосъобразна практика от страна на ЗД [фирма] да не спазва законоустановените срокове, гарантиращи произнасяне по заведените застрахователни претенции в предвидения в закона срок с оглед защита на правата на застрахованите лица.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл.108, ал. 1 от КЗ е правилно приложена във връзка с §1, т. 51 от ДР на КЗ. Освен това, в конкретния случай се касае за „повторност“, а не за инцидентност на неизпълнение на задължение. Наложено наказание напълно съответства на предвиденото в закона, а определянето на минимална санкцията съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

По изложените съображения, касационният съд счита, че по отношение на обжалваното решение не се установи касационно основание по чл. 348 от НПК,

наведено в касационната жалба.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, XIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №878/14.03.2022г., постановено по н.а.х.д. №15648//2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО,111-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор, сумата от 80 (осемдесет) лева, разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.